

- 1912 / 7 - 98 / 99

Chambre des représentants de Belgique

SESSION ORDINAIRE 1998 - 1999 (*)

5 FÉVRIER 1999

PROJET DE LOI

**relatif au plan d'action belge pour
l'emploi 1998 et portant des
dispositions diverses**

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT

Le CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, première chambre, saisi par le Président de la Chambre des représentants, le 28 janvier 1999, d'une demande d'avis, dans un délai ne dépassant pas trois jours, sur «les articles n°s 55 à 58, 68, 100 à 129 du projet de loi relatif au plan d'action belge pour l'emploi 1998 et portant des dispositions diverses et l'amendement n° 11» du projet de loi précité, a donné le 2 février 1999 l'avis suivant :

Conformément à l'article 84, alinéa 1er, 2°, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, la demande d'avis doit indiquer les motifs qui en justifient le caractère urgent.

En l'occurrence, la demande d'urgence est motivée

«doordat de bepalingen waarover het advies gevraagd wordt o.m. betrekking hebben op de uitvoering van het interprofessioneel akkoord dat geldt voor de periode

Voir:

- 1912 - 98 / 99 :

- N° 1 : Projet de loi.
- N° 2 : Erratum.
- N°s 3 à 6 : Amendements.

(*) Cinquième session de la 49ème législature

- 1912 / 7 - 98 / 99

Belgische Kamer van volksvertegenwoordigers

GEWONE ZITTING 1998 - 1999 (*)

5 FEBRUARI 1999

WETSONTWERP

**betreffende het Belgisch actieplan
voor de werkgelegenheid 1998 en
houdende diverse bepalingen**

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 28 januari 1999 door de Voorzitter van de Kamer van volksvertegenwoordigers verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over «de artikelen nrs. 55 t.e.m. 58, 68, 100 t.e.m. 129 van het wetsontwerp betreffende het Belgisch actieplan voor de werkgelegenheid 1998 en houdende diverse bepalingen en het amendement nr. 11» van het genoemde wetsontwerp, heeft op 2 februari 1999 het volgende advies gegeven :

Volgens artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt het verzoek om spoedbehandeling gemotiveerd

«doordat de bepalingen waarover het advies gevraagd wordt o.m. betrekking hebben op de uitvoering van het interprofessioneel akkoord dat geldt voor de periode

Zie:

- 1912 - 98 / 99 :

- Nr. 1 : Wetsontwerp.
- Nr. 2 : Erratum.
- Nrs. 3 tot 6 : Amendementen.

(*) Vijfde zitting van de 49ste zittingsperiode

van 1999 tot 2000. Deze bepalingen creëren een kader met betrekking tot de sectorale onderhandelingen die onverwijld van start moeten gaan. Daarnaast bevatten de bepalingen de instelling van een werkgeversbijdrage die verschuldigd is met ingang van 1 januari 1999 en worden verder een aantal bepalingen voorzien die eveneens met ingang van 1 januari 1999 in werking moeten treden. De regering heeft voor het ontwerp de behandeling bij voorrang gevraagd».

*
* *

En application de l'article 84, alinéa 2, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, la section de législation s'est essentiellement limitée à «l'examen du fondement juridique, de la compétence de l'auteur de l'acte ainsi que de l'accomplissement des formalités prescrites».

Cet examen requiert de faire les observations suivantes.

EXAMEN DES ARTICLES 55-58, 68
ET 100-129 DU PROJET DE LOI,
DOC. PARL., CHAMBRE, 1998-1999, N° 1912/1.

Article 55

Dans le texte néerlandais de l'alinéa qu'il est proposé d'ajouter à l'article 45 de la loi du 22 décembre 1995, il convient d'écrire : «... van de vermelding van alle of een gedeelte van de gegevens ...» et, plus loin : «Deze administratieve overheid of deze instelling verstrekt ...». Dans le texte français, on écrira : «Cette autorité administrative ou cet organisme fournit ...».

Articles 100 à 103

1. Ces articles visent à prolonger jusqu'au 31 décembre 2002 le régime de réduction des cotisations de sécurité sociale des secteurs de la marine marchande et du dragage.

En substance, ils prolongent une mesure dont bénéficient un ou plusieurs secteurs spécifiques ou une ou plusieurs formes particulières de production, de sorte que se pose la question de savoir s'ils n'instituent pas des aides au sens de l'article 92, paragraphe 1er, du traité C.E. Aussi le Conseil d'État, section de législation, estime-t-il que la réglementation en projet est soumise sur ce point à l'obligation d'informer la Commission européenne, visée à l'article 93, paragraphe 3, du traité C.E.. Le Conseil d'État, section de législation, n'a pas été fixé quant à la question de savoir si une telle information avait bien eu lieu.

2. Sans préjudice de l'observation visée au 1., il convient que l'article 100 débute comme suit : «Dans l'article 2 de l'arrêté royal du 18 avril 1997 ...».

van 1999 tot 2000. Deze bepalingen creëren een kader met betrekking tot de sectorale onderhandelingen die onverwijld van start moeten gaan. Daarnaast bevatten de bepalingen de instelling van een werkgeversbijdrage die verschuldigd is met ingang van 1 januari 1999 en worden verder een aantal bepalingen voorzien die eveneens met ingang van 1 januari 1999 in werking moeten treden. De regering heeft voor het ontwerp de behandeling bij voorrang gevraagd».

*
* *

Met toepassing van het bepaalde in artikel 84, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich in hoofdzaak beperkt tot «het onderzoek van de rechtsgrond, van de bevoegdheid van de steller van de handeling, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan».

Dat onderzoek noopt tot het maken van de volgende opmerkingen.

ONDERZOEK VAN DE ARTIKELEN 55-58, 68
EN 100-129 VAN HET ONTWERP VAN WET,
GEDR.ST., KAMER, 1998-1999, NR. 1912/1

Artikel 55

In de Nederlandse tekst van het ontworpen lid van artikel 45 van de wet van 22 december 1995 moet worden geschreven : «... van de vermelding van alle of een gedeelte van de gegevens ...» en voorts «Deze administratieve overheid of deze instelling verstrekt ...». In de Franse tekst schrijven men : «Cette autorité administrative ou cet organisme fournit ...».

Artikelen 100 tot 103

1. Deze artikelen strekken tot het verlengen van het regime van de vermindering van de socialezekerheidsbijdragen in de koopvaardij- en de baggersector tot 31 december 2002.

Zij komen neer op een verlenging van een maatregel ten voordele van één of meer specifieke sectoren of producties, zodat de vraag rijst of zij geen steunmaatregelen bevatten in de zin van artikel 92, lid 1, van het E.G.-Verdrag. Het komt de Raad van State, afdeling wetgeving, dan ook voor dat de ontworpen regeling op dat punt onder de toepassing van de in artikel 93, lid 3, van het E.G.-Verdrag bedoelde verplichting tot aanmelding bij de Europese Commissie valt. Er werd de Raad van State, afdeling wetgeving, geen uitsluitend gegeven omtrent de vraag of een dergelijke aanmelding inderdaad is gebeurd.

2. Onverminderd de opmerking onder 1, late men artikel 100 aanvangen als volgt : «In artikel 2 van het koninklijk besluit van 18 april 1997 ...».

Article 104

Par le biais de cette disposition, le législateur entend revenir sur l'entrée en vigueur de la loi du 6 mai 1998, telle qu'elle est réglée par son article 41, alinéa 1er. En application de cette dernière disposition, la loi du 6 mai 1998 est entrée en vigueur le 1er janvier 1998, à l'exception de l'article 40, qui entre en vigueur le 1er juillet 1999.

L'article 41, alinéa 1er, en projet laisse au Roi le soin de fixer la date d'entrée en vigueur de chacune des dispositions de la loi du 6 mai 1998, ainsi que les dispositions transitoires nécessaires.

Pareille délégation au Roi n'est admissible que si elle concerne les dispositions de la loi du 6 mai 1998, - dont, il y a lieu de le souligner, tous les articles sont déjà entrés en vigueur le 1er janvier 1998, en application de l'actuel article 41, alinéa 1er, à l'exception de l'article 40, - dont l'application n'a pas encore créé de situations juridiques concrètes ou fait naître de droits acquis.

Seul le législateur lui-même pourrait rapporter l'entrée en vigueur de cette dernière catégorie de dispositions légales, à condition que des motifs sérieux d'intérêt général le justifient, ce dont il faudrait alors faire état dans l'exposé des motifs.

Il appartient par conséquent au législateur de déterminer préalablement, à la lumière des considérations précédentes, les articles de la loi du 6 mai 1998 dont le Roi peut modifier l'entrée en vigueur, telle qu'elle résulte de l'actuel article 41, alinéa 1er, de ladite loi.

L'entrée en vigueur des autres articles de la loi du 6 mai 1998 doit être modifiée dans la loi même, et ce en tenant compte des motifs d'intérêt général visés ci-dessus.

Articles 105 et 106

Les modifications que ces articles entendent apporter respectivement aux articles 59 et 60 de la loi du 19 juillet 1983 supposent que les articles 30 et 32 de la loi du 6 mai 1998 sont entrés en vigueur.

Toutefois, l'intention du législateur étant d'annuler l'entrée en vigueur des dispositions de la loi du 6 mai 1998, telle qu'elle résulte de l'article 41, alinéa 1er, existant de cette loi (voir article 104 du projet), se pose la question de savoir comment s'articulent les dispositions de l'article 104 du projet, d'une part, et les articles 105 et 106 du projet, d'autre part.

Article 108

Si le Conseil d'État, section de législation, a conscience de ce que les articles 107 et suivants du projet visent à prolonger un système existant, il estime néanmoins devoir

Artikel 104

Met deze bepaling beoogt de wetgever terug te komen op de inwerkingtreding van de wet van 6 mei 1998, zoals die is geregeld in artikel 41, eerste lid, van die wet. Met toepassing van deze laatste bepaling is de wet van 6 mei 1998 op 1 januari 1998 in werking getreden, met uitzondering van artikel 40, dat op 1 juli 1999 in werking treedt.

In het ontworpen artikel 41, eerste lid, wordt het aan de Koning overgelaten om, voor iedere bepaling van de wet van 6 mei 1998, de datum van inwerkingtreding vast te stellen, alsmede de noodzakelijke overgangsbepalingen.

Een dergelijke delegatie aan de Koning is enkel toelaatbaar voor zover zij betrekking heeft op die bepalingen van de wet van 6 mei 1998 - waarvan, het zij benadrukt, alle artikelen met toepassing van het bestaande artikel 41, eerste lid, al op 1 januari 1998 in werking zijn getreden, op artikel 40 van de wet na - waarvan de toepassing nog geen concrete rechtstoestanden heeft gevestigd of verworven rechten heeft doen ontstaan.

Wat deze laatste categorie van wetsbepalingen betreft, zou enkel de wetgever zelf de inwerkingtreding ervan kunnen ongedaan maken, zij het dat er daartoe ernstige redenen van algemeen belang voorhanden moeten zijn, waarvan dan bij voorkeur in de memorie van toelichting melding wordt gemaakt.

Het staat derhalve aan de wetgever om, rekening houdend met wat voorafgaat, vooraf na te gaan met betrekking tot welke artikelen van de wet van 6 mei 1998 het aan de Koning kan worden overgelaten om op de inwerkingtreding ervan, zoals die uit het bestaande artikel 41, eerste lid, van die wet voortvloeit, terug te komen.

Wat de overige artikelen van de wet van 6 mei 1998 betreft, dient de inwerkingtreding in de wet zelf te worden aangepast, zij het met inachtneming van de zo-even vermelde redenen van algemeen belang.

Artikelen 105 en 106

Bij de wijzigingen die deze artikelen beogen aan te brengen in respectievelijk de artikelen 59 en 60 van de wet van 19 juli 1983, wordt ervan uitgegaan dat de artikelen 30 en 32 van de wet van 6 mei 1998 in werking zijn getreden.

Aangezien het evenwel de bedoeling van de wetgever is om de inwerkingtreding van de bepalingen van de wet van 6 mei 1998, zoals die voortvloeit uit het bestaande artikel 41, eerste lid, van die wet, ongedaan te maken (zie artikel 104 van het ontwerp), rijst de vraag hoe, eensdeels, het bepaalde in artikel 104 van het ontwerp en, anderdeels, de artikelen 105 en 106 van het ontwerp, zich tot elkaar verhouden.

Artikel 108

Alhoewel de Raad van State, afdeling wetgeving, zich realiseert dat het in de artikelen 107 en volgende van het ontwerp gaat om de verlenging van een reeds bestaand stel-

souligner que la délégation inscrite à l'article 108, alinéa 2, a une portée cependant très large qui n'est guère délimitée. En effet, l'alinéa en question habilite le Roi à «déterminer les catégories qu'Il retire complètement ou partiellement du champ d'application du présent article».

Dès lors, il serait recommandé d'indiquer, au moins dans l'exposé des motifs, certains critères permettant au Roi de soustraire certaines catégories de personnes à l'application de l'article 108.

La même suggestion peut d'ores et déjà être formulée en ce qui concerne l'article 125, alinéa 3, du projet.

Article 109

Le texte néerlandais et le texte français de l'article 109, § 1er, du projet manquent de concordance. En effet, à la différence du texte néerlandais, le texte français ne fait pas mention d'un «groupe van ondernemingen» («groupe d'entreprises»).

Article 113

Selon l'article 113, § 3, le Roi peut déterminer les conditions et modalités d'exécution de cet article.

Si ce paragraphe entend rappeler le pouvoir d'exécution général dévolu au Roi, en vertu de l'article 108 de la Constitution, il est superflu.

Si ce paragraphe vise à déléguer un pouvoir particulier au Roi, il conviendrait que ce point soit clarifié dans l'exposé des motifs.

Les mêmes observations s'appliquent à l'article 115, alinéa 2, du projet.

Article 119

Par analogie avec le texte français, il convient que le texte néerlandais de l'article 19, § 3, 1°, en projet se termine par : «...; in dat geval past Hij de nog van kracht zijnde bepalingen van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, betreffende deze bijdrage aan».

Article 124

1. L'article 124 implique qu'en principe, les primes variables payées avant le 1er décembre 1998 ne sont pas prises en considération dans le calcul du pécule de vacances.

sel, meent hij toch te moeten opmerken dat de delegatiebepaling van artikel 108, tweede lid, een toch wel erg ruime en weinig afgebakende draagwijdte heeft. Het betrokken lid geeft de Koning immers de bevoegdheid om «de categorieën die Hij bepaalt geheel of gedeeltelijk aan het toepassingsgebied van dit artikel (te) onttrekken».

Het zou dan ook aanbeveling verdienen dat, minstens in de memorie van toelichting, een aantal criteria zou worden aangegeven op grond waarvan de Koning bepaalde categorieën van personen aan de toepassing van artikel 108 kan onttrekken.

Nu reeds valt op te merken dat dezelfde suggestie kan worden geformuleerd bij artikel 125, derde lid, van het ontwerp.

Artikel 109

Er is een gebrek aan overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst van artikel 109, § 1, van het ontwerp. In de Franse tekst wordt immers, in tegenstelling tot de Nederlandse tekst, geen melding gemaakt van «een groep van ondernemingen».

Artikel 113

Luidens artikel 113, § 3, kan de Koning de voorwaarden en nadere regelen ter uitvoering van dat artikel bepalen.

Indien aan deze paragraaf de bedoeling ten grondslag ligt de algemene uitvoeringsbevoegdheid, waarover de Koning beschikt op grond van artikel 108 van de Grondwet, in herinnering te brengen, is hij overbodig.

Indien de betrokken paragraaf een specifieke bevoegdheid beoogt te delegeren aan de Koning, zou zulks in de memorie van toelichting moeten worden verduidelijkt.

Dezelfde opmerkingen moeten worden gemaakt bij artikel 115, tweede lid, van het ontwerp.

Artikel 119

Naar analogie van de Franse tekst moet op het einde van de Nederlandse tekst van het ontworpen artikel 19, § 3, 1°, worden geschreven : «... ; in dat geval past Hij de nog van kracht zijnde bepalingen van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, betreffende deze bijdrage aan».

Artikel 124

1. Artikel 124 heeft tot gevolg dat, in principe, voor de berekening van het vakantiegeld niet de veranderlijke premies in aanmerking worden genomen die voor 1 december 1998 werden uitbetaald.

En ce qui concerne les primes variables payées avant le 1er décembre 1998, le législateur dispense ce faisant - avec effet rétroactif - les employeurs du respect de la réglementation concernée, en vertu de laquelle les primes précitées devaient bien effectivement être prises en compte dans le calcul du pécule de vacances.

Par conséquent, l'article 124 du projet accorde aux employeurs qui, dans le passé - par dérogation à la réglementation applicable en la matière - n'ont pas pris en considération les primes variables dans le calcul du pécule de vacances de leurs travailleurs, un avantage financier dont ne peuvent bénéficier les employeurs qui - en se conformant à la réglementation en vigueur - ont bien tenu compte de ces primes.

L'exposé des motifs devrait mentionner les motifs objectifs et raisonnables susceptibles de justifier ce traitement différencié des catégories d'employeurs susvisées. Ce traitement différencié ne pourra être réputé être en accord avec les règles constitutionnelles d'égalité et de non-discrimination que si des motifs de cette nature existent, et que si ces motifs sont proportionnés à l'objectif qu'il poursuit.

2. En outre, l'article 124 risque de porter atteinte aux droits que peuvent faire valoir certains travailleurs à percevoir un pécule de vacances qui, en application de la réglementation en vigueur, devait être calculé en prenant en considération les primes en question. Il n'est même pas exclu, à cet égard, qu'en prenant l'article 124, le législateur n'intervienne dans des litiges pendants, qui portent précisément sur la base du pécule de vacances est examinée.

Enfin se pose, également en ce qui concerne les travailleurs, la question de savoir si l'article 124 est compatible avec les principes constitutionnels précités en matière d'égalité et de non-discrimination, dans la mesure où, à l'égard de certains travailleurs, il est tenu compte et, à l'égard d'autres, il n'est pas tenu compte des primes variables, selon que l'employeur concerné s'est ou non conformé en la matière à la réglementation considérée.

Les auteurs du projet devraient, également pour cet aspect de la réglementation, mentionner la justification requise dans l'exposé des motifs, quoique le Conseil d'État, section de législation, ait de sérieux doutes quant à savoir si une telle justification pourra en tout état de cause soutenir l'examen au regard du principe d'égalité et de non-discrimination.

3. Selon l'article 124, les primes variables seront, par dérogation à la règle, effectivement prises en compte pour le calcul du pécule de vacances «lorsque le droit au calcul du pécule de vacances sur de telles primes (...) découle de l'usage établi au sein de l'entreprise».

Si les auteurs du projet entendent par «usage établi» le fait que, conformément à la réglementation en vigueur, certains employeurs ont tenu compte, par le passé, des primes concernées dans le calcul du pécule de vacances, force est

Op die wijze stelt de wetgever, wat de voor 1 december 1998 uitbetaalde veranderlijke premies betreft, de werkgevers met terugwerkende kracht vrij van de naleving van de desbetreffende reglementering krachtens welke de betrokken premies wel degelijk dienden in aanmerking te worden genomen voor de berekening van het vakantiegeld.

Met artikel 124 van het ontwerp wordt derhalve aan de werkgevers die - in afwijking van de terzake geldende reglementering - in het verleden de veranderlijke premies buiten beschouwing hebben gelaten voor het berekenen van het vakantiegeld van hun werknemers, een financieel voordeel toegekend, waarvan de werkgevers die - met naleving van de geldende reglementering - wel rekening hebben gehouden met de betrokken premies, niet kunnen genieten.

In de memorie van toelichting zou moeten worden vermeld welke objectieve en in redelijkheid verantwoorde motieven deze ongelijke behandeling van de voornoemde categorieën van werkgevers kunnen rechtvaardigen. Het is pas indien dergelijke motieven voorhanden zijn en die motieven in een evenredige verhouding staan tot het oogmerk dat met de ongelijke behandeling wordt nagestreefd, dat deze laatste in overeenstemming kan worden geacht met de grondwettelijke regeling inzake de gelijkheid en het verbod van discriminatie.

2. Daarnaast heeft artikel 124 tot gevolg dat ermee afbreuk dreigt te worden gedaan aan de aanspraken die sommige werknemers kunnen doen gelden op een vakantiegeld dat, met toepassing van de geldende reglementering, diende te zijn berekend met inachtneming van de betrokken premies. In dat verband valt zelfs niet uit te sluiten dat de wetgever met artikel 124 tussenkomt in rechterlijke geschillen die hangende zijn en waarin precies de grondslag van het vakantiegeld ter discussie staat.

Tot slot rijst, ook wat de werknemers betreft, de vraag omtrent de verenigbaarheid van artikel 124 met de zo-even genoemde grondwettelijke beginselen inzake gelijkheid en niet-discriminatie, in zoverre ten aanzien van bepaalde werknemers wel, en ten aanzien van andere werknemers geen rekening is gehouden met de veranderlijke premies, al naar het geval de betrokken werkgever zich terzake naar de desbetreffende reglementering heeft geschikt of niet.

De stellers van het ontwerp zouden, ook wat dat aspect van de regeling betreft, in de memorie van toelichting de nodige verantwoording moeten geven, al heeft de Raad van State, afdeling wetgeving, ernstige twijfels of zulke rechtvaardiging hoe dan ook de toets aan het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel zal kunnen doorstaan.

3. Naar luid van artikel 124 zal, in afwijking van de regel, wel met de veranderlijke premies rekening worden gehouden voor het berekenen van het vakantiegeld «wanneer het recht op de berekening van vakantiegeld op dergelijke premies (...) blijkt uit een vast gebruik in de onderneming».

Indien de stellers van het ontwerp onder het «vast gebruik» het feit begrijpen dat bepaalde werkgevers, in overeenstemming met de geldende reglementering, in het verleden rekening hebben gehouden met de betrokken premies

d'observer que la notion d'«usage établi» est utilisée improprement et peut difficilement constituer une justification répondant aux objections formulées aux 1 et 2.

EXAMEN DE L'AMENDEMENT N° 11
(DOC. PARL., CHAMBRE, 1998-1999, N° 1912/5).

1. L'amendement n° 11 vise à remplacer l'article 79 du projet de loi «relatif au plan d'action belge pour l'emploi 1998 et portant des dispositions diverses» par une nouvelle disposition.

Cette disposition comporte, notamment, une attribution de compétence au président du tribunal (article 23, §§ 2, alinéa 6, et 4, alinéa 1er, en projet, de la loi du 14 février 1961).

La disposition concernée doit dès lors être réputée porter sur une matière visée à l'article 77, alinéa 1er, 3°, de la Constitution, pour laquelle il y a lieu de suivre la procédure bicamérale parfaite.

2. La nouvelle disposition qui, initialement, aurait été insérée par l'article 79 du projet dans la loi du 16 novembre 1972 concernant l'inspection du travail et qui, en ce qui concerne son application, ne se limitait pas au régime du chômage, devient sans objet à la suite de l'amendement n° 11.

L'amendement précité ne visant que le contrôle des chômeurs, et uniquement de surcroît quant à leur situation familiale, il faudra, en ce qui concerne le régime du contrôle des autres assurés sociaux, en revenir au texte existant de l'article 4 de la loi précitée du 16 novembre 1972. C'est également le cas pour le contrôle des chômeurs, qui ne porte pas sur leur situation familiale.

Le gouvernement devra vérifier si l'intention est bien de mettre sur pied un tel système de contrôle différencié.

Si telle est effectivement l'intention, il en découlera que l'amendement crée une différence de traitement entre les différentes catégories d'assurés sociaux qui, en fonction de la nature de l'avantage social auquel ils ont droit, se trouveront face à une différenciation des mesures de contrôle qui peuvent être prises à leur égard. Contrairement aux autres catégories d'assurés sociaux, les chômeurs peuvent - en ce qui concerne leur situation familiale ⁽¹⁾ - prétendre en effet à un régime de contrôle plus souple en matière de visite domiciliaire.

Afin de ne laisser subsister aucun doute quant à savoir si cette différence de traitement entre les différentes catégories d'assurés sociaux est justifiée par des motifs objectifs et raisonnablement admissibles et si, sur ce plan, il n'y a pas d'incompatibilité avec les principes constitutionnels

(1) Ainsi, il y a même un risque de créer une discrimination éventuellement non justifiée entre deux catégories de chômeurs.

bij het berekenen van het vakantiegeld, moet worden vastgesteld dat het begrip «vast gebruik» in een oneigenlijke zin wordt gehanteerd en bezwaarlijk kan neerkomen op een verantwoording welke tegemoetkomt aan de sub 1 en 2 geformuleerde bezwaren.

ONDERZOEK VAN HET AMENDEMENT NR. 11
(GEDR.ST., KAMER, 1998-1999, NR. 1912/5)

1. Het amendement nr. 11 strekt ertoe artikel 79 van het ontwerp van wet «betreffende het Belgisch actieplan voor de werkgelegenheid 1998 en houdende diverse bepalingen», te vervangen door een nieuwe bepaling.

Die bepaling houdt, onder meer, een bevoegdheidstoewijzing in aan de voorzitter van de arbeidsrechtbank (ontworpen artikel 23, §§ 2, zesde lid, en 4, eerste lid, van de wet van 14 februari 1961).

De betrokken bepaling moet derhalve geacht worden een aangelegenheid te betreffen, als bedoeld in artikel 77, eerste lid, 3°, van de Grondwet, waarvoor de volledig bicamérale procedure dient te worden doorlopen.

2. De nieuwe bepaling welke aanvankelijk met artikel 79 van het ontwerp in de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie, zou worden ingevoegd en welke, wat de toepassing ervan betreft, niet beperkt bleef tot de werkloosheidsregeling, komt als gevolg van het amendement nr. 11 te vervallen.

Aangezien het laatstgenoemde amendement enkel de controle van de werklozen beoogt, en dan nog uitsluitend wat hun gezinssituatie betreft, zal, wat de toezichtsregeling op de andere sociaal verzekerden aangaat, moeten worden teruggevallen op de bestaande tekst van artikel 4 van de voormelde wet van 16 november 1972. Dat is ook het geval voor wat de controle van de werklozen betreft die niet op hun gezinssituatie betrekking heeft.

De regering zal moeten nagaan of het inderdaad de bedoeling is een dergelijk gedifferentieerd controlesysteem tot stand te brengen.

Indien zulks effectief de bedoeling is, zal het gevolg ervan zijn dat het amendement tot een verschil in behandeling aanleiding geeft tussen de diverse categorieën van sociaal verzekerden die, al naargelang de aard van het sociaal voordeel waarop zij recht hebben, worden geconfronteerd met een verschil in toezichtsmaatregelen welke te hunnen opzichte kunnen worden getroffen. In tegenstelling tot de overige categorieën van sociaal verzekerden, kunnen de werklozen - voor wat hun gezinssituatie betreft ⁽¹⁾ - immers aanspraak maken op een meer soepele toezichtsregeling op het stuk van het huisbezoek.

Teneinde er geen twijfel over te laten bestaan dat voor dit verschil in behandeling tussen de diverse categorieën van sociaal verzekerden objectieve en in redelijkheid aanvaardbare redenen voorhanden zijn en dat er op dat stuk geen onverenigbaarheid is met de grondwettelijke beginse-

(1) Aldus dreigt zelfs een mogelijks niet-verantwoorde ongelijke behandeling tot stand te worden gebracht tussen twee categorieën van werklozen.

d'égalité et de non-discrimination, il y aurait lieu de mentionner ces raisons dans l'exposé des motifs.

3. Aux termes de l'article 23, § 2, alinéa 4, en projet de la loi du 14 février 1961, c'est l'«assuré social» qui doit donner son consentement à la visite domiciliaire. Toutefois, il est fort possible que, conformément au droit commun, d'autres personnes (encore) devront donner le consentement visé ⁽²⁾.

Il paraît se déduire du paragraphe 3 de la disposition en projet, selon lequel le consentement doit être donné par «la personne qui a la jouissance effective du lieu», que les auteurs du projet n'ont pas l'intention de déroger sur ce point au régime du droit commun. Il est dès lors recommandé de faire également état dans l'article 23, § 2, alinéa 4, en projet de «la personne ou les personnes qui ont la jouissance effective des locaux habités» et d'énoncer corrélativement à l'alinéa 3 de ce paragraphe, que le consentement de ces personnes doit être demandé.

4. A l'article 23, § 2, alinéa 5, en projet, il n'est fait mention que du cas dans lequel «l'assuré social» refuse de donner son consentement. Le texte ne précise pas quelle est la conséquence d'un retrait éventuel du consentement donné et si, plus particulièrement, l'Office concerné doit, dans cette hypothèse, également s'adresser au président du tribunal du travail pour obtenir l'autorisation. Si telle est effectivement l'intention, il est préférable, par souci de la sécurité juridique, d'également mentionner de manière expresse le cas du retrait du consentement donné ⁽³⁾ dans l'alinéa 5 de l'article 23, § 2, en projet.

5.1. Le paragraphe 3 en projet vise le cas où l'assuré social ne se présente pas, sans justification valable, à l'entretien visé au paragraphe 2, alinéa 1er, en projet. Contrairement aux mentions du paragraphe 2 en projet, le paragraphe 3 ne fait pas référence au fait qu'en cas de refus du consentement, l'intéressé doit être informé de ce qu'une autorisation pourra être demandée au président du tribunal du travail, conformément aux dispositions des alinéas 5 et 6 du paragraphe 2 en projet.

5.2. Compte tenu de l'article 23, §§ 1er et 2, alinéa 6, en projet, mieux vaudrait chaque fois mentionner au paragraphe 3 en projet «les fonctionnaires» et non «le fonctionnaire».

5.3. Etant donné qu'il est possible que plus d'une personne ait la jouissance du local à visiter, on écrira au paragraphe 3 en projet «... moyennant le consentement de la personne ou des personnes qui ont la jouissance effective du lieu».

(2) Le consentement devra, par exemple, éventuellement être donné par les deux conjoints.

(3) Le cas échéant, il peut être précisé que, pour pouvoir encore être pris en compte, le retrait devra intervenir avant le début de la visite domiciliaire.

len van gelijkheid en niet-discriminatie, zou van die redenen moeten worden melding gemaakt in de memorie van toelichting.

3. Luidens het ontworpen artikel 23, § 2, vierde lid, van de wet van 14 februari 1961, is het de «sociaal verzekerde» die de toestemming tot het huisbezoek dient te verlenen. Het is evenwel best mogelijk dat, overeenkomstig het gemeen recht, (nog) andere personen de betrokken toestemming zullen moeten verlenen ⁽²⁾.

Uit paragraaf 3 van de ontworpen bepaling, waarin wordt gesteld dat de toestemming moet worden verleend door «de persoon die het werkelijk genot heeft van de plaats», lijkt te moeten worden afgeleid dat de stellers van het ontwerp niet de bedoeling hebben op dat punt te willen afwijken van de gemeenrechtelijke regeling. Het verdient bijgevolg aanbeveling dat ook in het ontworpen artikel 23, § 2, vierde lid, zou worden melding gemaakt van «de persoon of de personen die het werkelijk genot hebben van de bewoonde lokalen» en dat, in overeenstemming hiermee, in het derde lid van die paragraaf zou worden bepaald dat de toestemming aan die personen moet worden gevraagd.

4. In het ontworpen artikel 23, § 2, vijfde lid, wordt enkel het geval vermeld waarin de «sociaal verzekerde» weigert om zijn toestemming te verlenen. Het is niet duidelijk wat het gevolg is van een mogelijke intrekking van de verleende toestemming en of, meer bepaald, de betrokken Rijksdienst zich ook in die hypothese tot de voorzitter van de arbeidsrechtbank dient te wenden voor het verkrijgen van de toelating. Indien zulks inderdaad de bedoeling is wordt, ter wille van de rechtszekerheid, in het vijfde lid van het ontworpen artikel 23, § 2, beter ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het geval waarin de verleende toestemming wordt ingetrokken ⁽³⁾.

5.1. In de ontworpen paragraaf 3 wordt het geval beoogd waarin de sociaal verzekerde zich, zonder voldoende rechtvaardiging, niet aanmeldt voor het onderhoud, bedoeld in de ontworpen paragraaf 2, eerste lid. In tegenstelling tot wat in de ontworpen paragraaf 2 wordt vermeld, wordt in paragraaf 3 niet gerefereerd aan het feit dat, in geval van een weigering van de toestemming, de betrokkene dient te worden ingelicht omtrent het feit dat de voorzitter van de arbeidsrechtbank om een toelating zal kunnen worden verzocht overeenkomstig het bepaalde in het vijfde en het zesde lid van de ontworpen paragraaf 2.

5.2. Rekening houdend met het bepaalde in het ontworpen artikel 23, §§ 1 en 2, zesde lid, wordt in de ontworpen paragraaf 3 telkens beter van «de ambtenaren» gewaagd, en niet van «de ambtenaar».

5.3. Aangezien mogelijks meer dan één persoon het genot zal hebben van het te bezoeken lokaal, schrijve men in de ontworpen paragraaf 3 «... mits toestemming van de persoon of de personen die het werkelijk genot hebben van de plaats».

(2) De toestemming zal bv. gebeurlijk door de beide echtgenoten moeten worden verleend.

(3) In voorkomend geval kan worden verduidelijkt dat, wil de intrekking nog in aanmerking worden genomen, deze moet gebeuren vooraleer een begin is gemaakt met het huisbezoek.

La chambre était composée de

Messieurs

D. VERBIEST, président de chambre,

M. VAN DAMME,
J. SMETS, conseillers d'Etat,

Madame

A. BECKERS, greffier.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. M. VAN DAMME.

Le rapport a été présenté par M. W. VAN VAERENBERGH, auditeur adjoint. La note du Bureau de coordination a été rédigée et exposée par Mme M.-C. CEULE, premier référendaire chef de section .

Le greffier, Le président,

A. BECKERS D. VERBIEST

De kamer was samengesteld uit

de Heren

D. VERBIEST, kamervoorzitter,

M. VAN DAMME,
J. SMETS, staatsraden,

Mevrouw

A. BECKERS, griffier,

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. M. VAN DAMME.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. VAN VAERENBERGH, adjunct-auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door Mevrouw M.-C. CEULE, eerste referendaris-afdelingshoofd.

De griffier, De voorzitter,

A. BECKERS D. VERBIEST